

TO NEVYMYSLĚ

Neděle, 12. června 2016

Kráčela jsem si to pohodově v Braníku na tramvaj, byla sobota po obědě, nikde nikdo, klid. K tramvajové zastávce se dostanete podchodem pod silnicí. Tak si to tak vykračuju a najednou před podchodem značka nabádající "Cyklisto, sesedni z kola". A tak v dobrém rozmaru, deklamující jako Hamlet, když dráždí lebku před sebou a "má" "a" "by" "nebyl"; jsem nahlas vyřkla "Cyklisto - sesedni z kola".

Jako blesk z čistého nebe se tam v tom okamžiku cyklista skutečně objevil, projel a zastavil. Starší pán, (oni mají v těch cyklistických kalhotách takový vyřezaný prdelky) pro sebe bíbr, helma a tmavé brýle. Ty si popou na nose, podíval se na mě a povídá "Dámo, jezdila jste někdy na kole?" Jak jsem z toho celého byla vyvedena z míry, tak jsem pokrývala hlavou a "pitla" "Jezdila". On: "A sesedla jste?" Já: "Ně", a zakroutila jsem hlavou jako "kolačka". On: "Takže co?" Já: "Takže jsem chtěla jen ukázat, že umím říct značky, že nejsem žádnéj …" a za boha si nevzpomenete na slovo "analfabet". A tak zatímco já několikrát opakuju "Nejsem žádnéj …", on vrátil brýle na oči, "lápl do pedálů", hodil po mě úsměvem a z podchodu se ozvalo "analfabet". Jo, tak to je to správné slovo, "má" si, a pokračovala jsem rozesmátá dál na tramvaj.

x x x Mám známého, který, když se potkáme a zadržím se mu předekvit mě zezadu, pleskne mě po zadku s veselou poznámkou "To je panečku krásák, z toho se to se* co?" Líbanec na ucho, nebo kam se zrovna třetí, a smích. Nestává se to často, ale stává. Několikrát jsem se ho ptala, jak si je tak jistý, že jsem to právě já, jestli se mu už stalo, že popleskal zadek podobně, ale ne máj. "Jo jednou, a byl to fajn omyl, baba byla rozšafná, šli jsme z úleku na skleníku a bezva jsme si popovídali a zasmáli. Mála podobně klobouk na hlavě jako ty a tak jsem se splet, krásákem to nebylo." Nikdy se mi nestalo, že bychom se potkali tak, abych podle postavy zezadu poznala já jeho. A nedávno. Jaro, chlapi šli do kraje. Ve smíchovském obchodním centru předemnou krásel, už od datartu, maník, který mi silně připomínal toho známého (chůze, pohyby, stejná prdel vlasů). Celou cestu, než jsem se rozhodla k němu, jsem čekala, jestli se neotočí do výlohy a tak si jen potvrdím, že je to on. Nakonec jsem se rozhodla - polapila prdelku a rozjásaná "má": "A mám tě, konečně ti to …". Je vám jasné co nastalo. Nebyl to Fanda. Když se na mě otočila vyřezaná, naprosto cizí tvář, zastavilo se mi srdce a nezmočila jsem se ani na to, se předemnou omluvit; jen jsem cosi vykoktala a koukala se ztratit. Snad jsem i zrudla, nevím, krásádopádně jsem se předemnou orosila. Jenže - nakonec se ta "cizí tvář" rozesmála, popadl mě za ruku "žádné takové mizení, tohle vysvětlíte", a tak jsme šli na kafe. Docela jsme se pobavili, tohle se mu stalo prvně v životě a byl to pro něj zážitek. Věak pro mě taky … Už to nikdy dlat nebudu. Tedy, možná … ZDENA